

stærkt mod Spørgsmaalet om en Forbindelse over Rallundborg—Narhús Nord efter i Sjælland, vil jeg dog sige, at det, Sjælland tilstræber, er ikke saa meget, at Ministeren sørger for, at vi ikke komme til at staa tidligere op om Morgenens, men derimod at vi kunne komme lidt tidligere i Seng om Aftenen. Tværtimod, vi ere ret fornøjede ved ikke at komme senere afsted fra Rjøbenhavn, ja vi ville endog saa være tilbøjelige til at komme tidligere afsted, og derved vil Hensynet til den sydlige Del af Sjælland kunne naa akkurat den samme Tilfredsstillelse som det Hensyn til den nordlige Del, som vi ønske. Naar Ministeren henviste til, at naar vi ikke kunde komme saa tidlig hjem, som vi ønskede, saa var det ikke saa galt at blive i Narhús, vi kunde jo spise en Middag paa Hotel Royal og spasere lidt i Omegnen, f. Eks. en Tur i Marselisborg Skov, saa er det jo meget rart, men Forretningsmænd, tror jeg dog nok, have mere Brug for at komme rask afsted med Jærnbanen. Jeg tror heller ikke, det er saa overordentlig store Fordringer, der maa stilles til Drivkraften, eller videre forøgede Udgifter der udtræves, for at dette skulde kunne naas, thi der afgaar i Virkeligheden Tog Nord paa fra Narhús paa den Tid, Dampskibet fra Rjøbenhavn antommer, men det standser ganske vist i Randers, saa hele det nordlige og vestlige Sjælland faar intet Udbytte deraf. Hvis Toget gik lidt tidligere fra Rjøbenhavn, og Dampskibet antom lidt tidligere til Narhús, og saa det Tog, som derpaa afgaar fra Narhús Nord paa, gik lidt raskere, tror jeg, at alle Folk bleve tilfredse. — Samtidig ønsker jeg at henlede Opmærksomheden paa, at naar den højtærede Minister mente, at man undertiden klagede lidt for meget i Sjælland, saa er der en Ting, som ikke blev nævnt før af den højtærede Minister, som omtalte Waggonerne. Blandt andre Ønsker, man har i Sjælland med Hensyn til Jærnbanevæsenet, er der ogsaa det, at vi, selv om vi, om nødvendigt, maa slide vore egne Waggoner op, saa dog maatte være fri for ogsaa at slide de sjællandske op. Det er lidt for strengt. Vi ønske Sjællænderne al det gode, de kunde faa, men lad os dog faa en lille Smule med og ikke blot det, som de andre ikke gide have.

W. Klausen: Den højtærede Minister oplyste, at Skrivelsen vedrørende 3de Pensionssklasses Lønningsforhold og Pensionering var affendt af Ministeriet den 19de December. Jeg skal dertil bemærke, at Finansudvalgets Betænkning var særdisg den 20de December, jaaledes at vi umulig dertil

kunde benytte den Skrivelse, der var tilsendt os den 19de fra Ministeriet. Men disse Datoer ere naturligtvis kun underordnede Punkter. Hovedsagen er, at den højtærede Minister i Dag indbrømmede, at der virkelig er en Trang til Stede blandt de Folk, der her er Tale om, og naar vi ere enige om, at der er Trang til Stede, blive vi vel ogsaa nok enige om det belejlige Tidspunkt, da denne Trang bør afhjælpes. — Hvad angik det andet Spørgsmaal om Indforfkrivning af fremmed Arbejdskraft ved Rystbanen, forekommer det mig, at den højtærede Minister lagde meget stærkt Bøgt paa, at Regeringen ikke indforfkriver og ikke maa indforfkrive fremmed Arbejdskraft. Det tror jeg heller ikke sker, men det er heller ikke nødvendigt at gøre det, thi den fremmede Arbejdskraft melder sig ganske sikkert til Overflødighed af sig selv. Svenskerne komme selv rejsende herover. Det, jeg mener, er, at fordi de saaledes melde sig af selv, bør de ikke foretraktes for os Danke. Navnlig nu for Tiden, da vore Nabolande just ikke behandle os hensynsfuldt, men spærre af for os paa alle Omraader, synes jeg, at der er al Grund til, at her fra Regeringens Side bliver truffet særlige Foranstaltninger for dog at værne Landets egen Arbejdskraft.

Sammerich: Naar jeg for fremhævede som en Fordel ved de Vogne, jeg anbefalede, at Kontrollen ogsaa i dem, saa vidt jeg kender til dem, er bekvem, er det, fordi det er en af de Hovedindbendinger, som jeg ved der fra Jærnbanevæsenets Side er bleven gjort imod dem. Jeg ønsker derfor at supplere disse Bemærkninger med, at den nemme Kontrol ikke kan forklæres ad den Vej, som den højtærede Minister, støttende sig paa Erfaringer fra Tyskland, mente, idet man der kuperede Billetterne, for Passagererne kom ind i Toget. Tværtimod, det finder ikke Sted i Amerika, det gjorde man da ikke, da jeg var der, og ikke blot det, men de sælge der endogaa i Reglen Billetter i Toget. Deraf slutter jeg, at naar dette System gennemføres, følger dermed netop ogsaa en bekvem Kontrol.

Dette har jeg ønsket at fremføre, fordi jeg gerne vilde, at den højtærede Minister ogsaa over for denne Indbending fra Jærnbanevæsenet skulde være rustet til at faa dette Ønske opfyldt; jeg er ham meget taknemmelig for den gode Udfigt, han har givet os til at faa et virkelig Forsøg med disse Vogne frem.

Wulff: Det var kun nogle korte Bemærkninger, jeg vilde gøre, i Anledning af